

lov, tillige gjorde det høist usikkert og usandsynligt, om Landstinget af den Grund vilde have vist sig mere tilbøieligt til at gaa ind paa en ny Forhandling og ny Overenskomst om Finantsloven, end det tidligere havde været; thi det maa jo erindres, at Landstingets Flertal selv har fremhævet, at Landstinget fra tidligere Tid har hævdet den Anskuelse, at der ingenlunde er nogen konstitutionel Nødvendighed for Forelæggelsen af en Efterbevillingslov angaaende Udgifter, afholdte i en allerede afsluttet Finantsperiode. Jeg tror, at naar Landstinget hævder den Stilling, er der ikke megen Rimelighed for, at det for at opnaa en Decharge, eller hvad man vil kalde den, skulde være tilbøieligt til at gjøre væsentlige Indrømmelser. For mig stiller det sig saaledes, at Alt, hvad der kunde have være Tale om — og det tror jeg ganske vist ogsaa havde været muligt — det var, at man samtidig med Forliget i Mai 1882 om Finantsloven for 1882—83 kunde have faaet en hermed stemmende Finantslov for 1881—82, der altsaa ganske fik Præget af en Decharge; jeg tror, at det var det Bedste, man kunde tænke. Jeg for mit personlige Vedkommende vilde have fundet det ønskeligt, om det var sket, og man vilde da have undgaaet alle de Forhandlinger, der nu finde Sted angaaende Forstaelsen af den midlertidige Finantslov for det paaagjældende Regnskabsaar. Men jeg ser ikke heri nogen Grund til at udtale en egentlig Dabel over Regjeringens Optraeden, tilmed holdt i en saa skarp Form, som Tilfældet er i Flertallets foreliggende Indstilling, og jeg skal yderligere tilføie, at selv om min Opfattelse havde været en anden, selv om jeg i det Væsentlige havde delt den ærede Ordførers og Flertallets Opfattelse paa dette Punkt, var jeg dog næppe gaaet med til den foreliggende Indstilling; thi jeg ser oprigtig talt ikke, hvad dermed vilde vindes i nogen Henseende. Jeg kan ikke se, at den vil faae nogensomhelst reel Betydning, og det venter vistnok den ærede Ordfører heller ikke. Men jeg kan heller ikke se, at det bidrager til at styrke Folkethingets Ansæelse eller Indflydelse at vedtage en saadan Udtalelse, naar den ingen reelle Følger har. Jeg beklager, at jeg har været nødsaget til at udtale mig saa udførlig om denne Del af Sagen; men efter den ærede Ordførers Udtalelser har jeg ikke troet at kunne tilbageholde, hvad jeg har sagt.

Hvad nu angaar selve Forstaelsen af den midlertidige Finantslov, da er jeg ganske vist fuldstændig uenig med den ærede Ord-

fører og den Opfattelse, der er gjort gjældende af de af dette Thing valgte Statsrevisorer. Den ærede Ordfører har i Betænkningen ikke skyet at bruge temmelig stærke Ord, naar han ikke blot siger, at Lovens Ord ikke lettelig kunne tilstede mere end en Opfattelse, men endog, at den Opfattelse, der gjøres gjældende fra hans Side, utvivlsomt er den eneste, der kan forenes med Lovens Text. Jeg tror ikke, at man egentlig hjælper paa Argumentationens Svaghed ved saadanne stærke Ord, jeg tror ikke, at de gjøre selve Argumenterne mere rigtige eller mere indlysende. Jeg skal gjerne vedgaa, at det er disse stærke Ord fra den ærede Ordførers Side, som have bevæget mig til i min Indstillings Begrundelse at bruge noget stærkere Udtryk, end jeg ellers pleier at bruge og nyder at bruge; men jeg maa dog samtidig fastholde, at jeg ganske i Realiteten vedstaar de Ord, jeg har brugt. Jeg har tilladt mig at sige, at den af Flertallet forsegte For- tolkning strider mod almindelig Lovfortol- ning, og jeg maa fremdeles fastholde det. Jeg tror nemlig, at det med fuld Sikkerhed kan siges at være en af de almindeligst anerkjendte Lovfortolkningsregler, at man først og fremmest skal fortolke en Lov ud fra dens eget Indhold, og at det kun er, naar dette viser sig utilstrækkeligt, at man med Hensyn til Forstaelsen skal ty til noget udenfor Liggende. Derjom den midlertidige Finantslov havde indskrænket sig til at bevilge de løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, kunde der være Tale om, at man maatte undersøge, om man ikke i disse Ord: „de hidtil gjældende Regler“ kunde finde en Veiledning for den Grændse, der skulde sættes for Udgifternes Afholdelse; men da selve den midlertidige Finantslov udtrykkelig peger paa den absolute Grændse, som i saa Henseende skal fastholdes, nemlig de paa det foreliggende Finantslovsforslag opførte Summer, saa tror jeg, at det strider mod almindelige Fortolkningsregler at gaa bort fra denne Bestemmelse og i Stedet indstøde en helt anden Regel, paa hvilken Lovtexten slet ikke peger, nemlig det foregaaende Aars Finantslov, den Finantslov, om hvilken Alle ellers pleie at være enige, at, naar den har opfyldt sin Funktion for det løbende Aar, har den iøvrigt ikke længere Gyldighed. Den ærede Ordfører har nu henvist til Forholdenes historiske Udvikling. Jeg skal ikke følge ham paa denne Vej; jeg tror ganske vist, at den Udtalelse, han citerede af den første Finantsminister, som udtalte sig om en midlertidig Bevillingslov, ikke indeholder et saa afgjørende Bevis, som han mener, men jeg anser